

ZONDAG 48

De komst van het Koninkrijk van God

Psalm 37 : 2 en 3
Lezen: Matth. 6 : 19 v.v.
Psalm 51 : en 7
Geb.d.H. : 3
Psalm 22 : 14

Geliefden, het Woord des Heeren hetwelk wij u thans willen prediken, is naar Zondag 48 van onze Heidelbergse Catechismus vraag 123.

Vraag 123: Welke is de tweede bede?

Antwoord: Uw Koninkrijk kome. Dat is: Regeer ons alzo door Uw Woord en Uw Geest, dat wij ons hoe langer hoe meer aan U onderwerpen; bewaar en vermeerder uw kerk; verstoor de werken des duivels en alle geweld dat zich tegen U verheft, mitsgaders alle boze raadslagen, die tegen Uw heilig Woord bedacht worden; totdat de volkomenheid Uws Rijks kome, waarin Gij alles zult zijn in allen.

Het gaat dus in deze 48-ste Zondag om het Koninkrijk. Uw Koninkrijk kome, zo luidt de bede. De Heere Jezus leert hier zijn discipelen en daarin Zijn ganse kerk, te bidden om:

1. De komst van dat Koninkrijk
2. De bewaring van dat Koninkrijk
3. De volmaking van dat Koninkrijk

Hier wordt dus gebeden om de komst, om de bewaring en om de voltooiing van dat koninkrijk.

Onze Vader, Die in de hemelen zijt, zo bidden we, Uw Koninkrijk kome. Die Naam, waar we het de vorige keer over gehad hebben, die geheiligde Naam, die door ons geheiligd mag worden, die moet ook aan anderen bekend gemaakt worden. Daar is eigenlijk geen apart zendingsbevel voor te noemen in de Bijbel. Het was een spontane reactie van de eerste christenen, dat ze het Evangelie, hetwelk zij gehoord en aangenomen hadden, ook anderen vertelden. Komt, luistert toe, gij Godegezinden; nee, niet alleen de Godegezinden, maar laat ook de heidenen het horen tot aan de einden van de aarde. Het was een spontane reactie, het was een vanzelfsheid. Het was het leven, dat zich als een bron moest openbaren en zich aan anderen moest vertonen en bekend maken. Uw Koninkrijk kome! Dat is weer zo'n echte

bede, uit het hart van Gods kind gegrepen. Want elk mens, die lust krijgt om de Heere te vrezen, die begint ook te bidden: Heere, maak het zo, dat ook mijn vader en mijn moeder, dat ook mijn broers en mijn zusters, dat ook mijn kinderen, mijn man en mijn vrouw U zouden mogen vrezen. Dat is de eerste reactie op het werk van God in ons hart. Wanneer de Heere onze ogen opent, al liggen we nog midden in onze verlorenheid en midden in onze smart en al weten we zelf niet, hoe we ooit in dat Koninkrijk zullen komen; dan beginnen we meteen als we onze eigen nood gevoelen, ook de nood te gevoelen van anderen met wie we "in de wereld" geleefd hebben en met wie we misschien zelfs tegen het Koninkrijk van Christus gestreden hebben.

Daarom, deze bede is opdracht, Jezus gebiedt het aan ons; maar Hij gebiedt hier juist, wat we ook zelf zo graag zouden willen. Dan bedoel ik met dat "zelf", zoals we vernieuwd zijn door de Heilige Geest. Daarom is ook deze bede niet zwaar om te bidden. Daarom is dit eigenlijk meer een regulering, van hetgeen we misschien zelf niet onder woorden kunnen brengen, maar wat we toch zo graag zouden zien, dan dat we dit zien als een ijzeren wet, waaronder we moeten gaan.

Uw Koninkrijk kome. Dan vraagt u natuurlijk: Welk Koninkrijk is dat? Want als u niet geheel onbekend bent in uw Bijbel, dan weet u toch ook bijvoorbeeld uit Psalm 103, dat de Heere Koning is over de ganse aarde. Ja, Zijn Koninkrijk gaat zelfs over de boze. God is zelfs Koning over de duivel. Daar is geen plaats, noch in de hemel, noch op de aarde, noch onder de aarde, waar Gods Koninkrijk niet is. Als zodanig kan Zijn Koninkrijk niet worden uitgebreid. Want alles wat er is, overal, dat is van Hem. We mogen daar ook wel eens over denken, dat ook de macht van de boze, in de hand van Onze Vader is. Het zou ons kunnen bewaren voor moedeloosheid. Het zou ons kunnen bewaren voor die wereldse angst, voor al dat onbestemde en dat onbekende. Wanneer we de machten van de wereld, van de techniek en van de cultuur op ons af zien komen en we geen geweer hebben in die machtige strijd en denken onder de voet gelopen te zullen worden door die stroom, die over de wereld trekt, ook in ons vaderland, die stroom van Godsmiskening en Woordverzaking, van bandeloosheid en wetsverkrachting, dan mogen we toch vanavond bedenken: Heere, Gij regeert toch. Zelfs de duivel is in Uw hand. Hij moet smeken, of hij toch alstublieft in de zwijnen varen mag, of Christus hem niet vóór de tijd in het helse vuur zal werpen.

Alle machten zijn in Zijn hand. Alle koningen der aarde doen naar Zijn wil. Zelfs de boze, die moet aan God smeken om Job kwaad te mogen doen. Maar, hoewel dat ook een koninkrijk is, wordt toch in deze bede: *Uw Koninkrijk kome*, niet dat koninkrijk bedoeld. Dat kunt u wel begrijpen, want dan zouden we er niet meer om behoeven te bidden. Als er staat: *Uw Koninkrijk kome*, dan heeft de Heere Jezus in zonderheid het oog op *het Koninkrijk van Gods genade*. In dat Koninkrijk is het niet, zoals in het koninkrijk der natuur, waar dus alles en iedereen onder begrepen is, de redeloze en de redelijke schepselen, mensen, engelen en duivelen. In dat Koninkrijk, waar hier om

gebeden wordt, dat Koninkrijk der genade, daar is het zo, dat de onderdanen in dat Koninkrijk weer gewillig buigen onder het gebod, onder de macht, en onder de heerschappij van hun Koning. Dat is in dat brede koninkrijk lang niet zo, want de duivel knarsetandt, omdat hij doen moet wat God wil. En de hele boze wereld, die in Gods hand gehouden wordt, verzet zich dag aan dag tegen het beleid van God. Maar nu heeft God in het midden van dat "brede" koninkrijk, laat ik dat dan zo eens even mogen noemen, een ander Koninkrijk opgericht. Ja, ik zou zeggen: dat is een klein plekje hemel, hier op de aarde. Dat is weer het begin van de algemene herstelling, dat is weer een beginsel van het nieuwe paradijs. Een beginsel, dat uitbot, dat uitbreidt. En dan staat er aan het eind: straks zal Hij zijn alles en in allen. Dan is het volmaakt. Maar het is al begonnen. Het krijgt gestalte. Het bloeit, dag voor dag, jaar voor jaar. Dat Koninkrijk nadert zijn voltooiing. Het gaat wel dwars door bloed en vuur en rookdamp heen. Het gaat dwars tegen alles in, wat niet aan dat Koninkrijk dienstbaar wil zijn, maar het komt! Dat staat boven alles vast. Het komt, omdat de stuwende kracht van dit Koninkrijk de Heilige Geest is. De Heilige Geest, die in Zijn werkingen verworven is door de voldoening van Jezus Christus. Die op de aarde gekomen is, toen de arbeid van Christus volbracht was. Opdat hemel en aarde verenigd zouden worden. En de Naam van de grote God, de drieënige God weerklinken zou over het wereldrond. Dat Koninkrijk wordt ook genoemd *het Koninkrijk der hemelen*. Niet, omdat het in de hemel alleen is, want het is op de aarde gekomen. Johannes heeft gezegd: het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen en Jezus gaat verder. Hij zegt: het is midden onder ulieden. Maar het wordt genoemd *het Koninkrijk der hemelen*, omdat het zijn oorsprong heeft uit de hemel. Omdat het hier op aarde niet meer was, sinds we onze betrekking met God verbroken hadden. Toen we de band met God hadden doorgesneden, is daarmee de wereld niet onder de heerschappij van God losgekomen, maar is wel "het Koninkrijk Gods" van deze aarde weggenomen.

Er was geen contact meer met God, tussen onze eerste ouders en God. Er was geen vreze Gods meer voor hun ogen; het was geen wezenlijk doel meer in het leven van deze mensen. *Toen is God aanstonds gekomen*. Op datzelfde ogenblik, dat de mens de poort van dit Koninkrijk toesloot, heeft God van Zijn kant, vanuit de hemel, de deur weer opengemaakt en Hij is wéér gekomen en heeft, als het ware, door een reet en een spleet, dat Koninkrijk doen zien en de lichtstralen laten vallen in het hart van deze donkere, dwaze, dode zondaren, Adam en Eva. Toen is het eigenlijk al begonnen. Hoewel het waar is, dat dat Koninkrijk pas in zijn rijkere openbaring gekomen is met de uitstorting van de Heilige Geest, □ nadat de offerande van Christus was ingedragen in het heilige der heiligen, □ is toch onder het Oude Testament al iets van dat Koninkrijk gezien. Schaduwwachtig, als type van hetgeen, wat worden zou; maar in beginsel, hebben de gelovigen van het Oude Testament toch ook in het licht van dit Koninkrijk zich al de dag mogen verblijden. Maar in zijn heerlijke ontvouwing, in zijn geduchte ontplooiing, in zijn niet te

stuiten voortgang, is het pas gekomen onder het Nieuwe Testament. Vandaar dat Johannes zegt: *het komt* en Jezus zegt: *het is gekomen*. Toen Christus kwam, Die de Opstanding en het Leven is. Elke voetstap van Christus op aarde; elke arbeid, die Hij verrichte in deze wereld, was tot bevordering van dat Koninkrijk. En straks als Zijn Geest komt, dan kan het werk pas goed beginnen, dan zendt Hij Zijn herauten uit tot aan de einden van de aarde, om dat Koninkrijk te doen komen, dat de Vader aan Christus beloofd had, wanneer Zijn ziel Zich tot een schuldoffer gesteld zal hebben. Want dan zou Hij zaad zien. Hij zou de dagen verlengen en het welbehagen des HEEREN, zou door Zijn hand gelukkig voortgaan (Jes.53:10). Want had de Heere gezegd: Het is te gering, dat Ge Mij een knecht zoudt zijn, om op te richten de stammen van Jacob en om weder te brengen de bewaarden in Israël; Ik heb U ook gegeven tot een Licht der heidenen, om Mijn Heil te zijn tot het einde der aarde. (Jes.49:6). De bevordering en de uitbouw van dit Koninkrijk, is niet ons werk. Dat Koninkrijk wordt niet gebouwd door onze ijver, door onze kracht, door onze oplettendheid, door onze trouw. Dat Koninkrijk wordt opgericht door Christus. Daartoe heeft Hij macht en last van de Vader ontvangen. Daartoe is Hij gezalfd, met de Heilige Geest zonder mate. Maar Christus maakt hier op aarde gebruik van de Zijnen. Die zijn zo nauw aan Hem verbonden, dat ze met Hem mogen heersen, maar dat ze ook met Hem in dat Koninkrijk mogen overwinnen. Wij, in Zijn kracht, dat is waar. Alle kracht, die wij hebben is van Hem, alle liefde tot dat Koninkrijk hebben we eerst van Hem ontvangen, maar we mogen het dan toch doen. Hij heeft ons in Zijn werk betrokken.

Er staat zelfs in de Bijbel, dat wij: "Mede-arbeiders" mogen zijn van God. God, de grote Arbeider en wij mede-arbeiders. En dat gebed legt Hij op de lippen van de discipelen en daarmee ook op de lippen van al degenen, die dit Koninkrijk goed gezind zijn, die in dit Koninkrijk geboren zijn, die burgers van dit Koninkrijk geworden zijn. Dit Koninkrijk heeft God dus hier op aarde doen komen door Zijn genade en dat is inzonderheid nu onder het Nieuwe Testament, waarin Christus Zijn arbeid voltrekt en voleindigen zal.

Verder gaat de onderwijzer verklaren, wat deze paar woorden voor ons inhouden. Hij zegt, als wij dat zo bidden: Onze Vader, Die in de hemelen zijt, Uw Koninkrijk kome; dan betekent dat, *regeer ons alzo door Uw Woord en Geest. Dus: regeer ons!* De onderwijzer vertaalt het niet zo: Heere, regeer toch de heidenen, opdat zij komen om aan te bidden aan Uw voeten. Dat ook, maar zo begint het niet. De onderwijzer zegt: als de Heere ons deze bede op de lippen legt, dan zegt Hij: Regeer ons, wij die reeds in dat Koninkrijk mogen leven, die reeds genade van God hebben mogen ontvangen, die wedergeboren zijn, die kinderen van dat Koninkrijk geworden zijn. Heere, regeer ons! Laat het dáár toch beginnen.

De onderwijzer wist het, dat ook een levend lid van de kerk, □ die niet gedurig onder de regering staat van Woord en Geest, □ een waardeloze arbeider is in het Koninkrijk Gods. De onderwijzer weet het van binnen uit,

dat een christen, die het gebed vergeet, een soldaat is zonder enig wapen. En nu, eerlijk, hoeveel dagen moet God niet van òns klagen, ook al weten we Gods genade deelachtig te zijn, dat we niet door dat licht van Gods Woord geleid worden? Dat we dat contact met de Heilige Geest missen. De onderwijzer wist het uit de praktijk van zijn eigen leven, hoe nodig dat het is, om dat Koninkrijk te dienen, in ons huis en op ons werk en in deze wereld. Dat we elke keer weer opnieuw nodig hebben, die verborgen omgang met God. Want, ook al zijn wij wedergeboren mensen, al zijn wij gezaligde zondaren, dan blijven we toch hier op de wereld maar zondaar. Zondaren, die meer kwaad dan goed aan dat Koninkrijk toebrengen, die meer verknoeien dan opbouwen. Die meer met onze verdorven natuur tegenstaan, dan door onze geheiligde en vernieuwde natuur opbouwen. Maar de onderwijzer weet óók, dat het nieuwe leven, dat uit God geboren is, niet zondigt, dat dat leven de eer en de verheerlijking, en de uitbouw van dat Koninkrijk zoekt. Daarom begint hij: Heere, regeer ons, wij, die bekeerd zijn, die wedergeboren zijn, regeer ons, alzo door Uw Woord en Geest, dat wij ons hoe langer hoe meer aan U onderwerpen. Dat dat Koninkrijk dus in ons leven komen mocht.

Voor alle dingen, laat het in ons leven komen. En hòe stelt hij zich dat dan voor? Hij stelt het zich zó voor, en dat is volkomen naar het Woord, dat dat gebeuren zal door het Woord en door de Geest. Dus hij weet, dat de opbouw van dit Koninkrijk in ons leven afhankelijk is van het contact, van de relatie met het Woord. Door het Woord en door de Geest. Hoe komt het, dat er vaak zo weinig daadkracht is, dat er vaak zo weinig wervingskracht is in de kerk, dat er vaak zo weinig in ons leven van uitgaat? Dat komt, omdat we vaak meer in de krant lezen, dan in de Bijbel. Dat geldt heus niet alleen van u; dat geldt ook voor de dominees en dat geldt ook voor u, die weten mag Gods kind te zijn. Dat geldt ook voor u, die weten mag, dat uw zonden achter Gods rug geworpen zijn. Hoe is het mogelijk, zegt u. Heus, laten we ons niet groter houden voor God, dan dat we Zijn. Dat we vaak meer die dingen lezen, die geen wezenlijke betrekking hebben op dit Koninkrijk, dan het Woord, waardoor dit Koninkrijk komt in ons leven.

Ga eens eerlijk na: hoe dikwijls heeft u de behoefte in uw ziel om er eens even tussenuit te breken, zomaar even op uw werk, als dat kan? Of anders in ieder geval 's avonds, of 's morgens, voordat u aan uw werk begint, om eens even te vragen: Heere, wat moet ik doen? Wijs me de weg, geef me kracht uit Uw Woord. Ook al neem ik aan, dat we dat Woord nog lezen bij de maaltijden, hoe vluchtig is het soms. Hoe gaat het dikwijls aan ons voorbij, zonder dat we ook maar één tekst kunnen noemen als de Bijbel weer gesloten is.

Geliefden, dat is niet goed. Zo raadpleegt u toch geen gids, wanneer u reist? Zo raadpleegt een schipper toch zijn kompas niet? Hij kijkt toch niet om te vergeten, wat hij ziet. Hij kijkt om zijn koers te bepalen naar de stand van het kompas. Hij kijkt in de gids, hij die op reis is en de weg niet weet, om de weg te mogen weten, opdat hij niet dwaalt. Als we dat Woord van God

vastgrijpen, dan moeten we daarin lezen om de weg te mogen weten. Om onze koers te mogen bepalen en dan zal God altijd weer uit dat Woord ons onderwijzen in de weg, die wij hebben te verkiezen. En dat doet God, door Zijn Woord en door Zijn Geest.

Die Geest, maakt dat Woord in ons hart tot een levenwekkende kracht, Die doet ons dat Woord verstaan, Die leert ons buigen onder dat Woord. Die leert ons dat Woord lief krijgen, Die leert ons een schat van zegeningen in dat Woord vinden, zodat dat Woord ons tot een "spijs der ziel" wordt. Dat doet de Heilige Geest, wanneer we, al lezende in Gods Woord, dat gebruiken als een kompas op de ruwe levenszee. O Heere, regeer ons alzo door Uw Woord en Geest, opdat wij ons hoe langer hoe meer aan U onderwerpen. Daar gaat het om. De oudjes zeiden wel eens, en dat kan natuurlijk een afgezaagde zin worden, maar op zichzelf heeft het toch een rijke en diepe inhoud en is het toch waar: Wij moeten meer afleren, dan aanleren. Dat ligt daar in ieder geval wel in, wat hier staat: Regeer ons door Uw Woord en Geest, dat we ons steeds meer aan U onderwerpen.

De onderwijzer vraagt niet in de eerste plaats veel wijsheid, veel begrip, veel kunde om de juiste wegen te mogen gaan. Ook dat zit er allemaal aan vast, maar toch noemt hij het zó niet. Hij zegt: Heere, leer ons hoe langer hoe meer ons aan U te onderwerpen. De kwaal van ons hart is vaak niet, dat wij *te weinig* weten; maar, dat wij menen *zo veel* te weten. Ik herinner me eens gelezen te hebben van Kohlbrügge en Kuiper, zij hadden een gesprek met elkaar: En toen zei Kuiper: Wat moet ik dan doen? U ziet toch, dat het verkeerd gaat, wat moet ik dan dóen? Kohlbrügge antwoordde: je moet eens leren om "het niet te doen", maar om het "God te laten doen". En dat was natuurlijk geen doodoener. Die man bedoelde niet te zeggen: Man houdt er maar mee op, met je ijver voor Gods Koninkrijk; maar hij trof daarin toch een gevoelige snaar.

Daarin was Kohlbrügge geoefend, door die zee van ramp en leed, waardoor hij gegaan is. Kohlbrügge heeft het heel duidelijk en klaar in zijn leven ondervonden, *dat hij niets kon, tenzij God in hem werkte*. En dat maakte hem niet moedeloos en niet futloos, want hij heeft als een held in zijn dagen, als een wachter op Sions muur, dwars tegen de grote stroom van de werkheiligheid in, gepredikt de kracht van de gerechtigheid van het bloed van de Heere Jezus Christus. Ik dacht dat de onderwijzer dit óók bedoelde.

Wij zijn mensen, die vaak veel te veel menen te weten en te kunnen. Maar hier bidt de onderwijzer: Maak mij toch klein. Jezus heeft eens gezegd tegen Zijn discipelen, terwijl Hij een kind in hun midden stelt, als je niet wordt als een kindeke, dan kunt ge het Koninkrijk Gods niet ingaan. Wat bedoelt de Heere daarmee? Is dat kind onschuldig? Kinderen zijn niet zo onschuldig. Is dat kind zonder zonde? Er is niemand geboren, behalve Jezus, zonder zonden. Dat kan de Heere Jezus niet bedoelen. Ook dat kinderhartje is met zonde bezoedeld. Wat bedoelt de Heere dan? Wel, terwijl het kind wordt geroepen in de kring van mensen, waar het toch eigenlijk niet thuis hoort, zegt de

Heere, zie je dat kind, zo moet het nu ook in uw hart zijn.

Dat kind weet het niet, dat kind staat met grote vragende ogen te kijken. Dat kind zegt: Wat moet ik hier, ik hoor hier toch eigenlijk niet, bij al deze grote mensen. Zó zegt Jezus moet je worden, als een kindeke. Die verwondering van: Ik Heere, bedoelt U mij? kunt U mij gebruiken, wilt U mij een plaats geven in Uw Koninkrijk? Mag ik onder die mensen staan, die Uw rijk dienen? Begrijpt u ? Die verwondering, die er was bij dat kindeke. Nu, zegt de Heere, laat het nu zo ook in uw hart zijn. Dat bedoelt hier de onderwijzer ook, met: dat we ons hoe langer hoe meer aan U onderwerpen. Aan Uw Woord, vragend, zoals dat kind. Heere, wat wilt Gij dat ik doen zal? Is dat niet vaak het gebrek in ons leven? Zijn we niet vaak bezig op onze eigen wijze en mislukt het vaak niet, omdat we het in onze eigen kracht doen. Niet biddend, niet afhankelijk van de Heere, niet ziende op Jezus Christus, niet zichzelf verloochend, zoals Hij zichzelf altijd verloochend heeft. En dan ijveren we op onze manier nog wel voor het Koninkrijk, we doen het soms smekende en als het niet smekend gaat, dan willen we het met de vuist doen, *maar dan doen we het níet door de Geest van Christus.*

Nu is dit het wonder: Jezus zegt: Mijn Koninkrijk is niet van deze wereld. Niet door kracht, noch door geweld, maar door Mijn Geest zal het geschieden (Zach.4:6). En die les moeten we altijd weer opnieuw leren, want het is ons eigen, om het wel door kracht en wel door geweld te doen. Dan denk ik nog niet aan de roomse wijze met de oprichting van de inquisitie, maar dan toch zo'n rechtbankje in het klein, dat in ons hart en in onze daden zich openbaart. Hoe vaak zijn we er dan niet bij om het op onze eigen wijze te doen, omdat we menen dat het toch zo moet. En ach, dan bemerken we zo vaak, dikwijls telaat, dat het alles mislukt is en dat we helemaal geen kracht gedaan hebben op allen, die nog buiten zijn. Daarom Heere, maak ons nederig en klein, leer ons hoe langer hoe meer ons aan U te onderwerpen. Leer ons onze eigen krachten te verachten opdat we alleen op Uw kracht mogen vertrouwen. Het is ook zo'n wonderlijke weg, die weg van het Koninkrijk. Daar staat Jezus voor Pilatus, daar worden de grondslagen van het Koninkrijk gelegd. Ziet de Mens, geen gedaante en geen heerlijkheid. Als we Hem aanzagen, zo was er niets dat we Hem zouden begeerd hebben. Zó komt dat Koninkrijk. Zó gaat Christus steen voor steen het fundament van dat Koninkrijk leggen. Zo komt het altijd, door je te buigen, door je te vernederen, door je over te geven, door altijd maar weer het voorbeeld van Christus in je ziel om te dragen.

En laten we eerlijk zijn, dat komt niet overeen met onze natuur. Al had je het allertzachtmoedigste karakter. Laat ik zeggen, al had je het karakter van Mozes, van wie de Heere zegt, dat hij de allertzachtmoedigste was van alle mensen. Dan toch is er een tijd in zijn leven gekomen, dat hij de stok pakt en slaat op de rotssteen. En daarmee slaat hij, als het ware, op de harde rug van het volk van Israël. En dan zegt de Heere: je hebt Mij niet geheiligd Mozes; je hebt niet die nederigheid betoond, die Ik van een middelaar eis en je zult in het beloofde land niet binnengaan. Nee, geliefden, dat komt niet overeen met

onze natuur. Dat wéét de Heere en daarom leert de onderwijzer ons daarom bidden: Heere, laten we doen naar de regel van het heiligdom, laten we ons aan U onderwerpen. Dan gebeurt altijd weer het wonder, ook al zou die ander zich niet laten overwinnen. Ook al zou die ander, juist omdat we buigen, er nog eens dubbel bovenop slaan. Dat kan gebeuren, maar in het buigen, in het dragen van de beeltenis van Christus en in het hebben van gemeenschap met Hem, zijn we dan toch méér dan overwinnaars en weten we, dat de zaak van Christus niet ijdel zal zijn.

En dan gaat de onderwijzer verder. Hij breidt het uit en zegt: Bewaar en vermeerder Uw kerk. Dat Koninkrijk, dat krijgt gestalte door de kerk. Ik durf niet te zeggen, dat de kerk hetzelfde is als het Koninkrijk, maar wel zo, dat God het Koninkrijk doet komen door de kerk. In de kerk wordt het Evangelie verkondigd. In de kerk wordt de band des verbonds bevestigd en bestendigd. In de kerk worden de sacramenten bediend. De kerk zendt z'n zendingen en zijn evangelisten uit. De kerk is de lamp, de kerk is het lichtend licht en de stad op een berg. Althans zo is de kerk van Christus. En alleen waar de kerk zó is, is de kerk Kerk. Anders wordt het een gezelschap, een genootschap of een vereniging. Dan draaft de kerk de wereld achterna, om te doen wat de wereld doet, en zo mogelijk de wereld te overtreffen. Maar zo wordt het Koninkrijk niet gebouwd, omdat de kerk in principe van andere goederen leeft, uit een andere bron drinken mag en een andere levenswortel heeft en andere geboden en inzettingen heeft.

Bewaar die kerk Heere, bewaar Uw kerk Heere. Uw kerk, dat is de kerk van Jezus Christus, die zich buigt onder het Woord van God. U weet wel, wat de merktekenen zijn van de kerk; de reine verkondiging van het Evangelie, de bediening van de heilige sacramenten en de oefening van de kerkelijk tucht. Heere, bewaar die kerk. want als Uw kerk geen licht meer geeft, waardoor zal dan de wereld bekennen, dat Gij gekomen zijt? De kerk heeft geen doel in zichzelf. De kerk heb ik wel eens vergeleken bij een lamp. En als de kerk geen licht meer geeft, dan kan de lamp nog zo groot zijn, maar dan wordt het op 't laatst een lastig ding, een sta in de weg. Maar als de kerk licht geeft, dan beantwoordt de kerk aan het doel. Dus, dat wil zeggen, de kerk is er voor de ander, de kerk is er voor de wereld. De kerk mag nooit een knus gezelschap worden van mensen, die het toch zo goed met elkaar kunnen vinden en die allemaal hun vaste plaats hebben. En wee degenen, die binnen het kringetje durft komen. Nee, dan hebt u het niet verstaan, dan hebt u het niet begrepen, wat God met u bedoelt. De Heere heeft u als krijgsknechten gemaakt, gij zijt het paard van Gods majesteit in de strijd. Vergeet het niet!

Dan zullen we ook bekommernis in ons hart gevoelen met die kerken die het beeld van hun koning meer en meer uitwissen. Die kerken die ineen schrompelen, waarvan we zeggen: O God, geef ze niet ganselijk over. Verwek nog mannen, die aangejord door Uw Geest, Uw Woord weer zullen brengen in het midden van de scharen, hun toebetrouwd, want ze zullen straks met hun herders staan voor Uw rechterstoel. Bewaar Uw kerk, maar ook

vermeerder Uw kerk. Daar is altijd gevaar aan verbonden. Wanneer de kerk zich naar buiten openbaart, dan is daar gevaar aan verbonden. Het werk der zending, het werk der evangelisatie. Laat ik het maar enger trekken: Uw spreken op de fabriek en op het kantoor, in de werkplaats, in de winkel, overal waar gij staat, op de school, waar God u gebracht heeft. Denk aan die mensen, die de twee en de vijf talenten ontvangen hebben. Als ze er mee gaan handelen, dan is er gevaar aan verbonden. Het *schijnt beter te zijn* de zaak maar te conserveren en in een zweetdoek te bergen en er zuinig op te zijn. Maar pas op. Straks dan zegt de koning, gij boze en luie dienstknecht, ge hebt er niet mee gearbeid. Ja, ge hebt het zuinig bewaard, heel zuinig bewaard, maar uit angst voor uzelf, voor uw eigen ziel; het ging u nooit om de eer van God. Het ging u nooit om de glorie van Zijn naam, om de verheerlijking van Zijn werken in het midden van de wereld. Daarom bewaar, maar ook vermeerder Uw kerk.

En dan ook de middelen waarnemen, die God ons daartoe gegeven heeft; op het terrein van de maatschappij en op onze scholen, vergeet het niet. O, welke aanslagen worden er gepleegd, en boze raadslagen tegen Gods heilig Woord bedacht. O God, vermeerder Uw kerk; geef ons leraars, geef ons leraressen, geef ons mensen, die zelf geluisterd hebben aan Uw hart, die belast zijn met de opvoeding van onze kinderen. O God, geef Uw kerk niet over aan het wild gedierte, geef onze jeugd niet over aan leringen, die strijden met Uw Woord en met de weg der zaligheid, door Uw kerk de eeuwen door ervaren. Vermeerder Uw kerk en verstoor de werken des duivels en alle geweld dat zich tegen U verheft. Mitsgaders alle boze raadslagen, die tegen Uw heilig Woord bedacht worden; totdat de volkomenheid van Uw rijk komt, waarin Gij alles zult zijn en in allen. En dat er heel wat tegen Gods heilig Woord bedacht wordt, daar willen we nog een enkel woord van zeggen, nadat we gezongen hebben uit het Gebed des Heeren vers 3.

Ik ben begonnen te zeggen: Er is het "algemene" koninkrijk, waarin God heerschappij heeft en er is het bijzondere Koninkrijk, *het Koninkrijk der genade*. Ik zou kunnen zeggen: Er is nog een koninkrijk, namelijk het koninkrijk van de boze, waarin de duivel het voor het zeggen heeft. Het koninkrijk van de boze, waar de duivel heerschappij heeft, niet los van God, maar onder God. Dat koninkrijk is in de hand van die gevangenebewaarder overgegeven. In dat koninkrijk behaalt de duivel zijn overwinningen en dat koninkrijk botst hier in deze wereld tegen het Koninkrijk van Christus of dat Koninkrijk van Christus botst tegen het koninkrijk van de duivel. Dat blijft een gedurige ononderbroken strijd. Dat kan niet anders. Nooit kan daar tussen enige verzoening mogelijk zijn. Want ach, het één is het koninkrijk der duisternis en het ander het Koninkrijk des lichts. Ze leven uit een verschillende levenswortel.

Jezus heeft gezegd: Ik ben niet in de wereld gekomen om vrede te brengen, maar het zwaard. Overal waar het Evangelie komt, daar komt het zwaard

tegen het Evangelie op, dat kan niet anders, want dat Evangelie van Jezus Christus gaat dwars tegen de beginselen van de duivel in. En nu vraagt de bidder: Heere verstoort de werken van de duivel en alle heerschappij, welke zich tegen U verheft. En dat kan veel zijn. Het kan machtig veel zijn. De kerk is soms maar een nachthutje in de komkommerhof, om met de profeet te spreken. Dan is het soms maar een belegerde stad, dan is de kerk soms zo klein, dat je je hart vasthoudt en dat je zegt: Heere, zal dan alles onder de voet gelopen worden? Zal dan het wild gedierte, dat niets in het woën ontziet, de ziel van Uw tortelduif toch voor altijd verslinden? O, denk niet gering van die verheffing van het rijk van de boze, maar vrees en bid: verbreek en verstoort die werken des duivels. Verstoort die boze raadsragen, die tegen Uw heilig Woord bedacht worden.

Waarom noemt de onderwijzer het Woord nog eens apart? Hij heeft gezegd, dat, dat werk van de duivel, zich tegen God verheft. Ja, dat is enerzijds verschrikkelijk, en anderzijds toch weer troostvol, want als wij gesmaad worden om Christus' wil; dan is het ten diepste toch niet de smaad, die ze ons aandoen, maar dan is het ten diepste toch Gods zaak. Want ach, als je tot God bekeerd wordt, dan is dat merkbaar in de omgeving, waarin je leeft. Dan gaan de mensen op je werk, dat aan je merken. Dan zal je ook beslist daar je tegenslagen krijgen en dan zal die boze zich ook daar tegen je verheffen, maar dat doet de mens tenslotte niet, omdat hij u is gaan haten. Nee, keer maar terug, zo ge het zou kunnen, tot uw vorig leven en dan ontvangen ze u weer als dikke vrienden, maar wat ze in u haten, dat is het werk Gods. Dat haat de wereld in u. Dat luisteren naar Gods stem, dat wandelen achter Hem aan. Dat vertonen van Zijn beeld, daar kan de wereld niet tegen, dat wekt de ergernis op, dat wekt de haat op, dat wekt het zwaard op van deze wereld. Dat is gelijk ook een troost. Het gaat niet om uw zaak, het gaat om het Koninkrijk van Jezus Christus. En nu staat er hier ook, dat die aanslagen tegen het Woord bedacht worden. Waarom wordt er expres nog eens gewezen op dat Woord? Wel, heel eenvoudig. We kunnen knusse vergaderingen hebben, met achthonderd mensen in een kerk en we kunnen een hechte band onder elkaar hebben, maar als de duivel zijn klauwen achter het Woord krijgt, zodat hij het Woord uit ons midden wegneemt, al zijn we dan nog zo lieflijk bij elkaar en nog zo hecht aan elkaar verbonden en al hebben we dan nog zo'n vrede onder elkaar, dan is het fundament onder ons weg gegraven, want een gemeente, waar het Woord niet meer functioneert, daar is geen stootkracht, daar is geen werfkracht meer. Die mogen nog wel wat kreten slaken, maar zulk een gemeente heeft geen overwinningskracht meer. En wel, omdat onze kracht niet in ons is, maar in het Woord van God.

Daarom zal de duivel ook niet nalaten altijd weer zijn aanslagen op het Woord te richten, op het heilig Woord van God, begrijpt u. En daarom ouders hebben we de wacht te betrekken, inzonderheid nu er meer dan ooit tegen het heilig Woord van God allerlei boze raadsragen bedacht worden. Allerlei boze raadsragen, ontstellende vormen neemt het aan. De nieuwe lectuur, het is

afschuwelijk om te lezen, wat met aandurft, wat men vermag tegen het Woord van God. De ontkrachting van de waarheid neemt dag aan dag toe en verzwelgt de kerk, zo God het niet verhoedt. Misschien zal die er straks nog staan, als een huis dat op de "zandgrond" gebouwd is.

O geliefden, wij zijn niet beter. Vroeger hebben in de gereformeerde kerken ook mannen gepreekt, waarvan ik overtuigd ben, dat zij geen andere boodschap gebracht hebben, dan, dat ik nu brengen mag door de genade van God, die Hij mij gaf. Ik kan de namen noemen van mensen, die na de afscheiding en ook nog na de doleantie, het zuivere Woord van de eeuwige God gepreekt hebben, die gewaakt hebben over het Woord van God. Zij hebben met Luther gezegd: Gods Woord; ze zullen het laten staan. Zij hebben op de bres gestaan tegen de geest van het modernisme en de geest der vrijzinnigheid; zij hebben scholen gesticht, en politieke partijen in het leven geroepen, om dat Woord, dat erfgoed der vaderen, het pand van God ons toebetrouwd, te kunnen bewaren. En in diezelfde kerken worden nu de wapenen gesmeed, alsmede boze raadsragen tegen Gods Heilig Woord bedacht en het vergif wordt in de volksziel ingespoten dag aan dag, zodat onze hogere scholen en vele middelbare scholen verpest zijn in de ware zin van het woord, met deze verderfelijke aanslagen, die tegen het Heilig Woord van God bedacht worden. Mensen, we zijn niet beter! Ook die mensen hebben iets meer dan een eeuw geleden, oprecht geleefd bij het Woord van God. En wat is er van over gebleven? *O, die meent te staan ziet toe dat hij niet valle!*

Laat ons dan, terwijl het nog "het heden" is, de wacht betrekken en met onze kinderen spreken over de vreselijke gevaren. Het zijn geen nieuwe dwalingen, die de kerk binnen gedragen worden. We behoeven niet bang te zijn voor die vlijmende kritiek, die het Woord van God tracht te vernietigen. Het zijn allemaal, één voor één, oude dwalingen, die in een nieuw kleed gepresenteerd worden. En daarom is het de moeite waard om de geschiedenis der kerk met onze kinderen na te speuren en samen met hen te spreken over de waarde van het Woord van God, om het hellend vlak van de schriftkritiek niet op te gaan, opdat we onze ziel niet verliezen aan de boze.

Die tegen Gods heilig Woord bedacht worden, want als we het Woord kwijt zijn, dan zijn we het fundament kwijt. Dan zijn we alles kwijt, dan zijn we overgebleven als een huis dat niet meer op de rotssteen gegrond haar bestaan en haar hechtheid vindt. Totdat, □ de strijd duurt niet altijd, □ totdat de volkomenheid van Uw rijk kome. Totdat, niet opdat, maar totdat. Het zal gebeuren, het einde komt. Ook in uw persoonlijk leven, kind van God. Ge hebt de strijd te voeren tegen de macht van de boze, tegen de kracht van het ongeloof, tegen de zonde, die telkens de kop op steekt. Dat kreupel zijn, dat verminkt zijn, ach het ligt ons niet, om telkens en telkens weer opnieuw geconfronteerd te worden met de boze, die nog zulk een grote macht in ons leven zoekt uit te oefenen. Telkens gedrongen te worden tot het gebed: Heere, ach leer me mijzelf aan U meer en meer te onderwerpen, verstoor de werken

van de boze.

Maar niet uitzichtloos! Ik hoorde eens een oude christen in zijn gebed zeggen: Heere, heb nog even geduld, straks zal ik U volmaakt dienen in Uw tempel. En dat ligt toch op de bodem van het hart, van alle verlost, Heere, nog even. Totdat. Eenmaal zal Uw rijk volmaakt zijn. Heere, dat het spoedig komen moge. Dat het geruis Uwer voetstappen vernomen mag worden. Heere, dat Uw heerlijkheid aanschouwd mag worden.

O, hoeveel te meer we onszelf door de genade van God mogen nederbuigen aan de voeten van Christus, hoeveel dierbaarder Hij wordt in Zijn koninklijke heerlijkheid, in Zijn heerschappij, zo rechtvaardig zo wijs en goed. Hoeveel te sterker we ook gaan verlangen naar dat: totdat. Totdat de volkomenheid van Uw rijk kome. Dat het ook hier in mijn hart volmaakt zal zijn en dat het in mijn huis volmaakt zal zijn en dat het in mijn werk volmaakt zal zijn en dat het in deze wereld volmaakt zal zijn en dat hemel en aarde weer zingen zal de glorie van Hem, die recht heeft om door alles wat in de hemel en op de aarde is, te worden aanbeden. Totdat de volkomenheid... o, dat is de schreeuw van het hijgend hert naar de frisse waterstromen. Totdat de volkomenheid van Uw rijk kome. Heere Jezus het komt, daar staat Uw werk borg voor. Het is volbracht en de steenrotsen scheurden. De hemel is geopend en God heeft Zijn Geest gegeven. Dat is een stempel, dat is Gods handtekening in de opstanding van Christus en in de uitstorting van de Heilige Geest, dat het voor elkaar komt. Omdat het voor elkaar gekomen is op Golgotha.

Totdat de volkomenheid van Uw rijk kome. Kinderen Gods, ook de strijd, die we te strijden hebben is niet onzeker wat de uitkomst betreft, want het Hoofd, de Overwinnaar is boven, Hij triomfeert reeds en heeft alles in Zijn hand. Ach, het zal ook in deze week wel weer mislukken, als we het van onze kant gaan proberen. Laten we toch onszelf niet zoeken op te knappen, maar laat het □ voor alle dingen □ ons gebed zijn: Heere, dat wij ons aan U onderwerpen en het van Uw Woord en van Uw Geest verwachten. Dan mag er ook in uw leven dit uitzicht zijn: totdat de volkomenheid van Uw rijk kome. Dan moogt ge hier kracht uit putten, omdat Hij het gezegd heeft. Dat rijk zal Hij afmaken, want de grondslagen zijn gelegd. In het huis Zijns Vaders bereidt Hij vele woningen. Straks gaat de volkomenheid van Zijn rijk in. Dan zal Hij zijn alles en in allen. Dat betekent, dan zal alle oog Zijn heerlijkheid aanschouwen. Dan zullen ze Hem zien gelijk Hij is. Dan zullen al onze begeerten vervuld zijn, want dan zullen we het Lam aanschouwen. En die Jezus ziet, die heeft niets meer te bidden. Die Jezus ziet, die heeft geen onvervulde verlangens meer. Die in gemeenschap met Jezus leeft, die leeft in de hemel. God geve, dat ge deze week de kruimpjes mag oplezen, opdat ge in dit vaste vertrouwen zoudt uitzien met een begerig hart, om als Zijn schapen gevoed te mogen worden in de grazige weiden en te mogen drinken aan de zeer stille wateren en te mogen nederzitten aan Zijn voeten. Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.